

mijmering

pekske

Mijn geliefde kwam de keuken in gerend. Ik was net op en zette met een slaperig gezicht een kop thee voor mezelf. Hij ging met een brede glimlach voor me staan. “Wat”, vroeg ik achterdochtig. Hij zei niets en lachte nog breder. “Wat”, vroeg ik nog een keer. “Jij bent deze week aan de beurt voor de column.” Ik schrok me rot. Totaal vergeten. “Heb je er een”, vroeg hij, klaar om te zeggen dat hij er anders nog wel een had liggen. Natuurlijk heb ik er een, en ik stormde de trap op.

Er is zoveel om over te schrijven. Over mijn kleinzontje, dat deze week twee wordt en op zijn fietsje (siesje) de buurt onveilig maakt. Die urenlang met z’n autootjes kan spelen en harten veroverd met zijn mooie snuitje en een vertrouwelijk ‘hai’. Over twee kinderen die het minder hebben en terug moeten naar het land waar ze geboren zijn maar dat niet willen, die de politiek tot in de hoogste regionen hebben doen wankelen en na de nodige publieke bijval op het allerlaatste nippertje toch mogen blijven. (Waar een klein land groot in is, of andersom). Over de man die is opgepakt voor de moord op een jongetje van elf, twintig jaar geleden, en die nu in een Eindhovense cel zit, veroordeeld door de ganse natie, zijn wel en wee hijgerig gevolgd door de media. Over het pasgeboren zoontje van Eva Jinek, dat de zware naam Pax kreeg, een naam die volgens mijn taalvaardige nichtje verkleind zal gaan worden tot ‘ons Pekske’. Over de Dalai Lama die naar Nederland komt en die voor velen een symbool van vrede (1-0 voor Jinek), vriendelijkheid en vrijheid is. Ja, ook voor mij.

Soms denk ik dat er maar weinig gebeurt in mijn leven. Maar ik realiseer me dat het niet afhangt van de hoeveelheid gebeurtenissen die passeert, maar van de wijze waarop ik er mee omga. Alles is een metafoor voor alles, hoe klein of groot ook. Dus kom ik tot de conclusie dat ik eigenlijk een rijk leven heb.

Marjolijn Sengers, 9 september 2018